

Jamsai

แค่ข่าวการประกาศร้องไห้แล้วกลายเป็นขี้จอมใจก็เกินคร่ำแล้วนะ
ที่ยังต้องมาบอดี้ชอร์หัวใจเพราะผู้ชายถึงสองคนอีก เขากะจูนไปกับไหนแล้ว!

SWEETIE

Jamsai

[K]-Sweetie

ทดลองอ่าน

น่ารัก

กว่านี้...

Jamsai

ก็

ทดลองอ่าน

แฟนผม

แล้วละ

Jamsai

ทดลองอ่าน

แปลปิ่นอรี เขียน
twinayaume ntw

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

[K]-Sweetie น่ารักกว่านี้... ก็แฟนผมแล้วละ

แสดมปีเบอร์ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2617-5

ภาพประกอบ twinayaume

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

ยัมมี ยัมมี ยัมมี ยัมมี ยัมมี ยัมมี (โยกเอวฮันบกสะบัดพื้บพื้) โอ้ย เพื่อนๆ มาเจอมยองนังตอนกำลังแอบแดนซ์อีกแล้ว แหะๆ แบบว่าช่วงนี้อากหาอะไรทำคล้ายเครียดมยองนังเลยคิดว่าการได้ทำในสิ่งที่ชอบ นอกจากจะช่วยให้เราผ่อนคลายแล้ว สิ่งที่ชอบนั้นๆ ก็อาจจะมีประโยชน์กับเราด้วยน้ำ อย่างเช่นการเต้นก็เป็นการออกกำลังกายอย่างหนึ่งยังไงล่ะ ^3^

อัยยะ เดี่ยวจะนึกว่ามยองนังจะสลัดฮันบกทิ้งแล้ววิ่งไปสวมชุดออกกำลังกายเป็นยัยเทรนเนอร์สุดน่ารักกันไปก่อน นั่นขอกลับมาเข้าเรื่องของเราเลยดีกว่าคะ วันนี้แน่นอนว่ามยองนังไม่ได้มาแอบเต้นอย่างเดียว เพราะเค้ายังเตรียมนิยายเล่มใหม่ของนักเขียนตัวแม่อย่างแสดมบีเบอร์ี่มาฝาก บอกเลยว่าเป็นเล่มที่หลายคนรอคอยอยู่เลยละ ฉะนั้น 'ไม่ควรสืลาค่า เล่มที่อยู่ในมือเพื่อนๆ ก็คือ '[K]-Sweetie น่ารักกว่านี้... ก็แฟนผมแล้วละ'

อัยยะ คือจิบบอกว่าจริงๆ มีน่ารักกว่านั้นะคะ ก็มยองนังไงล่ะ ^O^ เดี่ยวๆ จะพลิกหน้ากระดาษหนีไปไหนหนอ ขอเล่าต่ออีกนิดค่า สำหรับเรื่องราวในเล่มนี้จะเล่าถึงสาวน้อยรายหนึ่งที่นอกจากจะปวดหัวกับอาการประหลาดของตัวเองแล้ว เธอยังต้องมาปวดใจกับการที่มีสองหนุ่มหล่อมารัวพันในชีวิตด้วย ไม่เล่าต่อนะคะ อยากรู้ว่าเรื่องราวอื่นๆ แปลกๆ ครั้งนี้จะลงเอยยังไง คราวนี้ออนุญาตให้พลิกหน้ากระดาษไปอ่านกันได้แล้วนะคะ หนูๆ >///<

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

อัลโหล~ สวัสดีค่า เปื่อเช็ตนี้กันรึยังน่าา ออย่าเพิ่งเปื่อเล้ยยย เพราะในแต่ละเล่มก็มีเรื่องราวแตกต่างกันไป สำหรับเล่มนี้ก็เป็นเล่มเดียวจบ ไม่ต่อกับใครนะคะ นานๆ ที่ จะเขียนเรื่องที่พระเอกนางเอกเป็นแฟนกันตั้งแต่ครั้งแรก ปกติคบกันแล้วก็จบเลยเนอะ ลองเปลี่ยนบรรยากาศดูบ้าง หวังว่าจะชอบกันนะค่า~

ส่วนภาพปกและภาพด้านในก็ยังเป็นพี่เผดคนดีคนเดิมของเรา เปลี่ยนใจจาก พี่สาวคนนี้ไม่ได้จริงๆ เพราะมันสวยมวากกก ขอขอบคุณที่ตั้งใจวาดรูปสวยๆ ให้น้องตลอดเลยนะคะ แล้วต้นแบบของมิโซะก็มาจากตัวพี่เผดเองในเกมออนไลน์ด้วย 55 น่ารัก ใช่มั้ยละ ใครอ่านจบแล้วยากหวิด ก็อย่าลืมติดแท็ก #ksweetie ด้วยนะคะ

สุดท้ายก็ขอฝากนิยายเล่มนี้ไว้ พร้อมทั้งรอติดตาม [7x] เล่มพิเศษกันได้เลยน่า รวมถึงวงไขโคปใหม่ ก็จะมาออกมาให้สอยเร็วๆ นี้พร้อมบ็อกซ์เช็ตสวยๆ ด้วย เก็บเงินกัน รัวๆ ได้เลยจ้า รักกก ♥

Fanpage : www.facebook.com/lovestampberry

Follow me : www.twitter.com/stampberriez หรือ
www.instagram.com/stampberriez

My Review : www.facebook.com/tamryreview
(รีวิวซีรีส์ การ์ตูน นิยาย ของกิน เครื่องสำอาง ฯลฯ)

แสดมบี้เบอรี่

First Section : รู้จักกับ [K]

[K] ย่อมาจาก Kirise High School โรงเรียนที่ตั้งและยิ่งใหญ่ที่สุดใน 'อินเตอร์พาร์ก' ซึ่งเจ้าของโรงเรียนนี้คือ คิไรส์ [7's] ลูกชายเจ้าของบริษัท คิไรส์ ยูไนเตด คอร์ปอเรชั่น บริษัทยักษ์ใหญ่ในอินเตอร์พาร์ก ซึ่งควบคุม สาธารณูปโภคทุกอย่างในเมืองนี้ เขาไม่เพียงแค่วัยเป็นอันดับหนึ่งของเมืองนี้ เท่านั้น แต่ยังรวมเป็นอันดับสามของประเทศอีกด้วยต่างหาก โรงเรียนนี้เป็น โรงเรียนสหศึกษาอินเตอร์จึงเต็มไปด้วยนักเรียนหลายประเภท ดังนี้

60% คือ นักเรียนที่รวย แต่เป็นเด็กมีปัญหา มักจะถูกสปอยล์จนเคยตัว ซึ่งถ้าไม่ทำความผิดสถานหนัก ก็จะได้รับอภิสิทธิ์ให้ลอยหน้าลอยตาอยู่ในโรงเรียนต่อไป

20% คือ นักเรียนที่รวย มีความประพฤติอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนมากเป็นผู้หญิง

15% คือ นักเรียนที่จน แต่มีความประพฤติอยู่ในเกณฑ์ดี เกือบทั้งหมด เป็นนักเรียนทุน บางส่วนเท่านั้นที่ไม่ใช่ นักเรียนทุน แต่ได้รับการยกเว้น ด้วยเหตุผลบางประการ...

5% คือ นักเรียนที่จนและแสบ แต่มีเปอร์เซ็นต์น้อยมาก เพราะนักเรียน

ประเภทนี้หากกระทำความผิด ไม่ว่าจะต้องโทษสถานใดก็ตาม จะถูกส่งตัวไปที่ BS หรือ Black School โรงเรียนสำหรับเด็กมีปัญหาซึ่งก่อตั้งโดย สภา [7's] เด็กเหล่านี้จะถูกควบคุมความประพฤติ และต้องมีผลการเรียนผ่านเกณฑ์ ที่ทางสภา [7's] ตั้งไว้เท่านั้นจึงจะสามารถออกจากโรงเรียนนี้ และย้ายกลับเข้าโรงเรียนอื่นตามปกติได้

ดังนั้นเช็ต [K] จึงถือกำเนิดขึ้นเพื่อเล่าเรื่องราวของนักเรียนในโรงเรียนแห่งนี้โดยไม่จำกัดเพศ ไม่จำกัดอายุ จำกัดอย่างเดียวคือต้องแซ่บ สนุก และครบรส โดยแต่ละเช็ตก็จะมีธีมเรื่องแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์เด่นๆ ของแต่ละบุคคล และที่สำคัญ ไม่จำเป็นว่านักเรียนของ Kirise High School จะต้องคู่กันเองเท่านั้น บางทีอาจจะไปจับคู่กับนักเรียนโรงเรียนอื่นๆ ก็ได้ ไม่เว้นแม้แต่ Black School เองก็ตาม...

Story of [K]

1. [K]-Candy รุ่นพี่ครับ... รับผมเป็นแฟนหน่อย (ไลโอเนล ♥ ไอญา)
2. [K]-Final รุ่นพี่คะ... รักนะ (แค่อยากบอก) (ไพนอล ♥ ฟินฟิน)
3. [K]-Gent ร้ายขั้นสุด... สุภาพบุรุษสองหน้า (เทเลอร์ ♥ มารี)
4. [K]-Sweetie น่ารักกว่านี้... ก็แฟนผมแล้วละ (เวย์ซิน ♥ มิโซะ)

บทนำ

(มิโสะ วัย 15 ปี)

ห้องเรียนศิลปะ โรงเรียนมัธยมติดัย

"มิโสะ! นั่นเธอวาดอะไรนะ คุณครูให้วาดรูปทะเลไม่ใช่หรอ"

"จ้อ~ นี่เราก็ดูรูปทะเลนะคิดดี"

"ไม่เห็นจะเหมือนทะเลตรงไหนเลย แล้วนี่ก้อนอะไรนะ ชี้มาปะเนี่ย มีชี้มาอยู่บนหาดทรายด้วย"

"ไม่ใช่なあ...นี่มันปลาดาวต่างหาก"

"ปลาดาวต้องมีห้าแฉกลี แต่นี่เป็นก้อนรีๆ ชี้มาชัดๆ เลย"

"นี่เป็นรูปปลาดาวจริงๆ ไม่ใช่ชี้มา"

"ไม่จริงอะ นี่ไม่ใช่ปลาดาว มันคือชี้มาา~ ชี้มาาา"

"มะ...ไม่ใช่เนะ ไม่ใช่ >_<"

"ทุกคนนน มาดูนี่สิ มิโสะวาดชี้มาบนหาดทรายด้วยยย ฮ่าๆๆ"

"ไหนๆๆ โอ๊ะ! ชี้มาจริงๆ ด้วย มิโสะวาดชี้! มิโสะวาดชี้!"

"เราไม่ได้วาดขึ้นะ...เราไม่ได้วาด ฮึก~"

"พวกเรามาดูนี้เร็ววว ชื่อภาพ มิโสะกับชี้มาของเธอ ฮ่าๆๆ ยัยมิโสะ"

ชีหมา ชีหมา!"

"ฮึก...ฮึก...ไม่...ไม่ใช่ ฮึอๆ"

"ไม่เอาなあ...คิดดี อย่าแกล้งมิโอะเลย มิโอะร้องให้แล้วนะ"

"ก็ยัยนี้วาดชีหมาจริงๆ เนินา ฉันไม่ได้แกล้งสักหน่อย เธอไม่เห็นหรือ
แตงกวา นี่มันชีหมาชัดๆ เลย"

"ฮึก...ฮึก"

"มิโอะวาดชี ฮึๆ มิโอะวาดชี"

"..."

"มิโอะวาดชี...วาดชี ตะละล่าา"

"หุบปาก!!!!"

"มะ...มิโอะ O_O"

"แหกตาดูซะ! ว่านี่คือปลาดาว ไม่ใช่ชีหมา!!! แต่ถ้าแกอยาการู้ล่ะว่า
ชีหมาหน้าตาเป็นยังไง ฉันจะวาดให้ดู"

"ไม่...ไม่เอานะ อย่างนะ ฉันขอโทษ มิโอะ ฉันขอโทษๆ~~~~"

"มานี่ จะหนีไปไหน อยากเห็นชีหมาชัดๆ มั้ย ได้เลย ฉันจัดให้!"

"ปลด...ปล่อยฉันนะ ช่วยด้วย ใครก็ได้ไปตามครูมาให้ที"

"เก่งนักไม่ใช่หรือ ทีนี้ล่ะ แกจะารู้สึกที่ว่าปลาดาวกับชีหมามันต่างกัน
ยังไง นังโง่!"

"ยะ...อย่างนะ มิโอะ นันมันหน้าฉันนะ กรีดดดดด ม่ายยยยย TOT"

(มิโอะ วัย 16 ปี)

ใต้อาคาร B โรงเรียนมัธยมมิเตไย

"อะ...ฉันชอบนาย"

"หึ่ม? เธอเนี่ยนะ ชอบฉัน??"

"อ้อ...ฉันชอบนายมานานแล้ว ไมค์...นี่เป็นช็อกโกแลตที่ฉันทำเอง
ได้โปรดรับไว้ด้วยนะ >_<"

"อืม ขอขอบคุณนะ...มิโอะ"

"ลองชิมดูสิ ฉันตั้งใจทำสุดๆ เลยなあ"

"โอเค..."

"เป็นยังไงบ้าง อร่อยไหม้ย *O**"

"เอ่อ..."

"มันไม่อร่อยหรือ (...)"

"ใช่ ไม่อร่อยเลย ชมมาก ๆ เหมือนใครเอามะระมาอัดแท่งให้ฉันกิน ฉันไม่เคยกินช็อกโกแลตที่ไหนรสชาติแย่นานขนาดนี้มาก่อน ให้เอาลิ้นไปเลียพื้น ยังจะอร่อยกว่า ฮ่า ๆ ๆ"

"ชะ...ขอโทษนะ ไว้โอกาสหน้าฉันจะทำให้ใหม่ T^T"

"ไม่ต้องหรอก ไม่ต้องทำอะไรมาแล้ว ยังไงฉันก็ไม่มีวันชอบเธอหรอก มิโตะ อย่าเสียเวลาเลย คนอย่างเธอนะไม่เหมาะกับฉันแม้แต่หน่อย ฉันจับแต่ดาวโรงเรียนเธอก็รู้ อย่าหวังอะไรเลยล่ะ แล้ง ๆ จะดีกว่า"

"แต่ว่า..."

"นี่...จะบอกอะไรให้ฉันนะ ต่อไปอย่าเที่ยวไปทำขมมาให้ใครเขากินอีกล่ะ บอกเลย หมากินหมายังโกรธ แม่รังชาติโคตรแยเลยเว้ย ไม่รู้กินไปท้องจะเสีย รีบเล่าด้วยเนี่ย ชวยชะมัด ไม่น่าเห็นแก่กินเลย พลัดละกู่ ของเน่า ๆ แบบนั้น อย่าเรียกมันว่าช็อกโกแลตอีกเลยเหอะ เสียชาติเกิด"

"..."

"แล้วก็อย่ามาอยู่กับฉันอีกนะ รสชาติช็อกโกแลตของเธอทำให้ฉันสยอง นี่มันวันวาเลนไทน์หรือฮัลโลวีนกันแน่วะเนี่ย ทำไมฉันต้องเจอเรื่องหลอนๆ แต่เช้าด้วยเนี่ย ชวยชิบ"

"ฮึก...ฮึก"

"อะไรอีกล่ะ ร้องให้? แคนี่ก็ต้องร้องด้วย รับความจริงไม่ได้รีใจ ฉันบอกตรงๆ เธอควรจะได้ใจด้วยซ้ำ จะได้ไม่เอาช็อกโกแลตรสพิษนี้ไปผลอฆาตกรรมใครเข้า ชมติดปากยังไม่หายเลยวะ จะอ้วกไว้ยัย"

"ฮึก...ฮือออ"

"เลิกร้องให้ได้แล้ว รำคาญวะ อะ! เอาช็อกโกแลตของเธอคืนไปด้วยนะ เผื่อคิดอยากจะทำใคร จะได้เอาไว้ใช้เป็นอาวุธสังหาร ฮ่า ๆ ๆ นี่มันชิบนาดูร ขึ้นดีเลยนะเนี่ย ไม่ต้องลงทุนอะไรมาเลย แค่นี้..."

ป๊อก!

"อื๊ยยย! เจ็บนะเว้ย นี่เธอปาช็อกโกแลตใส่หัวฉันทำไมวะ *-"

"หุบปากสักทีเถอะวืยยย! รำคาญ!!! นี่! จะบอกอะไรให้ล่ะ ถ้ามีใครในโลกนี้ที่ฉันอยากจะทำให้ตาย ก็คือแกนั่นแหละ ไอ้คนเฮงชวย! แหะะ!!! หลงตัวเอง คิดว่าหล่อแล้วทุกคนบนโลกนี้จะต้องหลงรักไง ไอ้กริ๊งอื๊ยยย มีดีแค่หล่อ แต่นิสัยต่ำช้าสารเลว คิดอยากจะทำร้ายโรงเรียนนั่นแหละ เอาดาวโลงจำปาไปก่อนแล้วกัน สะหล่อ!"

"มะ...มิโชะ O_O"

"คอยดูนะ คนอย่างแกนี่ไม่ได้แก่ตายแน่ ปากแบบนี้สักวันจะโดนกระแทกตายแบบจัสภาพศพไม่ได้ด้วยริบไซหัวไปซะ ก่อนที่ฉันจะอารมณ์เสีย เพราะถ้าฉันโกรธขึ้นมาล่ะก็ แกจะไม่ได้ตายเพราะช็อกโกแลตแน่ๆ แต่จะตายเพราะน้ำมือฉันเนี่ยแหละ จำไว้!"

ห้องปกครอง

โรงเรียนมัธยมตีเคย์

"อะไรรีบครับอาจารย์ เชิญออกเลยเหวอครับ O_O"

"คือทางโรงเรียนต้องขอโทษคุณพ่อด้วยจริงๆ นะคะ แต่เราคงให้มิโชะเรียนต่อที่อื่นอีกไม่ได้แล้วนะคะ ล่าสุดเธอตอยหน้าเพื่อนนักเรียนจนจุกหัก แล้วก็ตบวมจนต้องหยุดเรียนไปหลายวันเลยนะคะ"

"แต่อาจารย์ครับ...ผมแจ้งให้ทราบแล้วว่าเธอแค่ป่วย เรา กำลังพยายามรักษากันอยู่ และถ้าเด็กพวกนั้นไม่แกล้งลูกสาวผมก่อนจนทำให้เธอร้องไห้ อย่างหนัก เธอก็ไม่มีทางทำร้ายใครหรอกครับ อาจารย์ก็รู้ว่าลูกสาวผมเป็นเด็กดี เป็นเด็กน่ารัก และไม่เคหาเรื่องใคร ให้โอกาสเธออีกสักครั้งเถอะนะคะ"

"อ่า...ดิฉันเข้าใจค่ะว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ และปกติมิโชะก็เป็นเด็กดีมากอย่างที่คุณว่า แต่ครั้งล่าสุดนี่มันหนักเกินไปจริงๆ ดิฉันเกรงว่า เธอจะเป็นอันตรายต่อเพื่อนคนอื่น ๆ อีกนะคะ"

"คุณก็ต้องบอกนักเรียนของคุณว่าอย่ามาแกล้งลูกสาวผม! คุณก็รู้ว่า"

ทำให้เธอร้องไห้ไม่ได้"

"ดิฉันทราบค่ะ แต่เด็กในวัยนี้กำลังอยู่ในช่วงศึกษาค้นคว้า การแก่งัดกันบ้าง ถือเป็นเรื่องปกติ บางทีเราอาจจะต้องปล่อยให้พวกเขาไปตามประสบการณ์ของตัวเองบ้าง"

"แต่ไอ้เด็กพวกนี้นั้นมันแก่งัดตั้มผมเปียของมิโซะจนแห้วเหมือนหนูแทะ คุณกลับมองว่าเป็นเรื่องปกติ? ถ้าฉันให้ผมลองตัดผมอาจารย์ดูบ้างมั๊ยครับ อาจารย์จะรู้สึกยังไง บอกเลยถ้าเป็นผมโดนแบบนั้น ไอ้เด็กนั้นไม่จบแค่นั้นต่อหน้าแน่ๆ"

"คุณพ่อคะ..."

"โอเคครับ ผมเข้าใจแล้ว ออกก็ออก"

บ้านของมิโซะ

"พ่อสมัครเรียนที่ใหม่ให้แกเรียบร้อยแล้ว อาทิตย์หน้าก็เข้าเรียนได้เลยนะ"

"ค่ะ"

"แล้วคราวนี้ก็อยู่สบายๆ ละ ไม่ต้องยุ่งกับใคร ไม่ต้องสนใจใคร ไม่ต้องมีเพื่อน ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น นอกจากตั้งใจเรียนให้มันจบ"

"ค่ะ"

"ใครจะทำอะไรก็ไม่ต้องไปสนใจเขา ใครอยากทำอะไรก็ปล่อยให้ไป นี่เป็นโรงเรียนที่สามแล้วนะที่ย้ายมา แล้วแกก็เป็นคนที่คุณคิดไว้สัวยอมรับไว้เป็นพิเศษด้วย เพราะฉันห้ามแกเรื่องเด็ดขาด"

"หนูไม่เคยก่อเรื่องเลยนะคะพ่อ มีแต่เรื่องที่วิ่งมาหาหนูเอง แล้วพ่อก็รู้ดีไม่ใช่หรือคะว่าหนูเป็นแบบนี้เพราะอะไร...มันไม่ใช่ความผิดของหนูเลยสักนิด"

"เออเน่า เธอเป็นว่าถ้าแกอยู่เฉยๆ ไม่ทำตัวให้ยุ่งุ่นวาย ก็ไม่มีใครเข้ามายุ่งกับแกหรอก อยู่สบายๆ เข้าไว้ดีที่สุด เข้าใจมั๊ย"

"ค่ะ...เข้าใจค่ะ"

"อยู่ที่นั่นห้ามร้องไห้เด็ดขาดเลยนะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ถ้ารู้ตัวว่าอยากจะร้องไห้ก็หนีไปให้ไกลๆ จากคนอื่น อย่าให้มันเกิดเรื่องยุ่งุ่นวายขึ้นอีก"

ไม่งั้น...พ่อคงหาที่เรียนใหม่ให้แกอีกไม่ได้แล้ว"

"ค่ะ"

"อ้อ! อย่าลืมกินยาให้ครบด้วย"

1

นักโดนแก๊งอันดับหนึ่ง

(มิโซะ วัย 17 ปี)

18.00 น.

Kirise High School

กระเป้า...กระเป้าอยู่ไหนนะ ("") (")

โธ่เอ๊ย! ประมาทเกินไปอีกแล้วสิเรา เฮ้อ~ ชอบลืมทุกที่ว่าตัวเองมีศัตรูอยู่รอบด้าน เผลอเป็นไม่ได้ จะต้องมีของหาย หรือไม่ก็พัง คือถ้าให้จัดอันดับบุคคลที่ถูกกลั่นแกล้งมากเป็นอันดับหนึ่งของโรงเรียนนี้แล้วละก็ ถ้วยรางวัลชนะเลิศไม่มีทางตกเป็นของคนอื่นได้หรอก

...นอกจากฉัน

ฉันเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าทำไมถึงชอบโดนแก๊ง อาจจะเพราะว่าหน้าตาฉันดูน่าหมั่นไส้? เพราะฉันดูอ่อนแอ? เพราะว่าฉันตัวเล็กเกินไป? หรือไม่ก็...อาจจะเพราะฉันดันมีเพื่อนสนิทเป็นหนุ่มมอตของระดับชั้นอย่าง 'เท็นจุล' ก็เป็นไปได้

ฉัน 'มิโซะ' เด็กผู้หญิงหน้าตาธรรมดา ตัวเล็ก ตาเศร้า ผิวขาว และรักสงบ เรียนอยู่เกรดสิบเอ็ดห้อง B มีเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวเท่านั้น หมอนั่นเป็นผู้ชาย อยู่เกรดสิบเอ็ดห้อง A และที่สำคัญก็คือ มัน! หล่อ! มากกกกก!!! หล่อระดับที่มีด้อมแฟนคลับเป็นของตัวเองเลยแหละ ชื่อด้อม 'เป็นเท็น' ชะด้วย น่ารักไปอีกกก แต่สำหรับฉัน เท็นจุลคือเพื่อนที่ดีที่สุดในโลกนี้เท่านั้น ไม่เคยรู้สึกอะไรมากเกินไปกว่าคำว่าเพื่อน (มั้ง?) ตัวเท็นจุลเองก็เช่นกัน เขามีคนที่ชอบอยู่แล้ว ผู้หญิงคนนั้นก็สวยและแซ่กซี้กว่าฉันเป็นล้านเท่า ฉันไม่ใช่สเปกของเท็นจุลเลยแม้แต่ชนิดเดียว T^T

แต่ก็นั่นแหละนะ ด้วยความที่สนิทสนมแบบตัวติดกันจนแทบจะเข้าสิงร่างกันได้ ทำให้หลายๆ คนในโรงเรียนเข้าใจผิดว่าเราเป็นแฟนกัน โดยเฉพาะเหล่าบรรดาแฟนด้อมเป็นเท็นของเขานะ นั่นก็เลยเป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันถูกหมายหัว และมักจะโดนแกล้งทุกครั้งที่มีโอกาส ตั้งแต่สถานเบา ระดับเกาๆ คันๆ ไปจนถึงสถานหนัก ระดับได้แผลได้เลือด โดยที่จับมือใครดมไม่ได้ ไม่รู้ว่าใครเป็นคนทำ รู้เพียงแต่ว่าการใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนแห่งนี้ก็เหมือนกับการเล่นเกม Resident Evil นั่นแหละ เราไม่รู้เลยว่าพวกซอมบี้จะโผล่มากัดคอเราตอนไหน จู่ๆ ก็โผล่มาแบบไม่โทรบอกกันล่วงหน้า แก๊งซอมบี้ฝีมือมารวมตัวกันโดยไม่ได้นัดหมาย และที่แย่ไปกว่านั้นเกมก็คือ ฉันไม่มีอาวุธในมือเพื่อตอบโต้เลยแม้แต่ชิ้นเดียว ทำได้เพียงตั้งสติให้ดี สังเกตสิ่งรอบข้างแล้วหาทางเอาตัวรอดให้ได้ ซึ่งส่วนใหญ่ฉันก็ไม่ค่อยรอดหรอก ถ้าไม่มีเท็นจุลคอยช่วยอยู่ข้างๆ นะนะ (...)

กลับมาที่กระเป๋านักเรียน...

ปกติแล้วฉันกับเท็นจุลจะกลับบ้านด้วยกัน เพราะบ้านฉันเป็นทางผ่านของบ้านเขา แต่เทอมนี้เท็นจุลเข้าร่วมเป็นนักกีฬาทีมบาสของโรงเรียน และจะมีแข่งแมตช์สำคัญในเร็วๆ นี้ด้วย ทำให้ระยะหลังเขาต้องอยู่เย็นขึ้นเพื่อฝึกซ้อมอย่างหนัก ส่วนฉันก็เลยต้องนั่งทำการบ้านรอเขาที่สวนหลังโรงเรียน บางวันถ้าไม่มีการบ้านก็นั่งอ่านนิยายเล่น วาดรูป หรือไม่ก็นั่งเล่นเกม Call me master ในโทรศัพท์มือถือ แต่เมื่อถึงต้นปวดท้องเข้าห้องน้ำก็เลยรีบวิ่งจืดไปอย่างไร้สติ ลืมกระเป๋าเอาไว้ที่โต๊ะ คือในกระเป๋ามีแค่หนังสือเรียน กับกล่องดินสออยู่ๆ อะ มันคงไม่มีใครอยากโมยอยู่แล้วไง แต่ลืมนึกไปว่า

บางทีจุดประสงค์ของคณโมย เขาไม่ได้ต้องการของ แต่ก็แค่ต้องการแกล้งฉันมากกว่า TOT

ตึกๆ~ ตึกๆ

อยู่ในกันนะ -O-

ฉันวิ่งวนไปวนมาเพื่อตามหากระเป๋า สภาพเหมือนกำลังเล่นวิ่งผลัดกับตัวเองอยู่ เชื่อกันว่ากระเป๋าของฉันนี้นับว่ารีบเร่งกว่าที่ทุกคนคิดซะอีก มันสามารถปรากฏตัวได้ทุกที่แม้แต่ในถังขยะ บนต้นไม้ หรือบ่อปลาคาร์พ

หลังโรงเรียน...นี่ไม่ได้พูดเวอร์ไปหรอกนะ ก่อนหน้านี้ฉันก็เจอกระป๋องต่างค์
ใบโปรดของตัวเองในถังขยะ เจอรองเท้านักเรียนในรั้งนบนต้นไม้ แล้วก็ยังเจอ
กล่องดินสอในบ่อปลาคาร์พด้วย

เชื่อหรือยังว่ารางวัลแห่งการโดนแกล้งนะ...มันต้องเป็นของฉันแต่เพียง
ผู้เดียว T_T

อะ! นั่นไง เจอแล้ว O_O กระป๋องนักเรียนของฉันวางอยู่บนม้านั่ง
ในศาลากลางสวน เอ้อ~ ค่อยยังชั่วหน่อยที่มันไม่ไปโผล่ในที่ประหลาดๆ เช่น
ในชักโครก บนหลังคา หรือแปลงผักคะน้าหลังโรงเรียน แต่ก็นั่นแหละนะ
แค่ทำให้ฉันวิ่งไปวิ่งมาจนเหนื่อยเป็นหมาหอบแดดได้ ยัยพวกนั้นก็รีนเริง
บันเทิงใจซะยิ่งกว่า NCT ทั้งวงมาเต้น COVER รักติดไซเรนให้ดูตรงหน้า
ซะอีก ป่านนี้คงกำลังยืนแอบดูฉันอยู่ตรงไหนสักที่ แล้วก็หัวเราะคิกคักๆ สะใจ
ที่แกล้งให้ฉันเหวี่ยงท่วมร่างเปียกไปจนถึงขอบกางเกงในแบบนี้ได้นะ -*

ตึกๆ~ ตึกๆ

ช่างเหอะ! การแกล้งเลเวลเด็กน้อยแบบนี้ ทำอะไรจิตใจอันแข็งแกร่ง
ของฉันไม่ได้หรอก รีบวิ่งไปอากระป๋องดีกว่า อีกไม่นานเท็นจุลก็จะเลิกซ่อมแล้ว
เดี่ยวเขากลับมาแล้วจะหาฉันไม่เจอ

แต่ว่า...

สวบ!!!

"โอ้ยยย~"

เยี่ยมไปเลยยย! คนที่คิดอะไรได้แค่เลเวลเด็กน้อยนะมันคือฉันเองค่าา
หายนะที่แท้จริงอยู่ตรงนี้ต่างหาก U_U มีใครก็ไม่รู้มาแอบขุดหลุมพรางเอาไว้
ตรงหน้าศาลา แล้วก็เอากองโบไม้กองหญ้ามาสุ่มๆ ปิดปากหลุมเอาไว้ ส่วนฉัน
ที่วิ่งติดสปีดมาเต็มที่แบบไม่มีติดเบรกก็เลยเหยียบป้าบเข้าให้ สุดท้ายก็ ด้บ!
หล่นลงมานอนอึ้งแม้งอยู่ในกันหลุมนี้แหละ

ไ้ย้บ้าเอ้ยยยยย!!!

ดินะที่หลุมนี้ไม่ได้ลึกเท่าไรหรอก แล้วกันหลุมก็มีแต่ดินแข็งๆ ไม่มีก้อนหิน
ฉันก็เลยไม่ได้บาดเจ็บอะไรมากนัก แค่มั้แผลถลอกกับรอยจ้ำฟกช้ำนิดหน่อย
ส่วนปัญหาใหญ่ในตอนนี้นี้ก็คือ ถึงหลุมจะไม่ลึก แต่ก็ไม่ง่ายที่จะปีนกลับขึ้นไป

โดยไม่พลาดพลัดตกลงมาอีก ถ้าเกิดกำลังป็นๆ ขึ้นไปแล้วหงายหลังตกลงมา
ละก็ รอบนี้มีหวังไม่ใช่แค่แผลถลอกแน่ หลังหักซัวร์! T_T

ขอโทษนะทีนจุล...คงต้องรบกวนนายอีกแล้วว

พี่บ~

ฉันล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋ากระโปรง จากนั้นก็รีบกด
โทรหาเพื่อนสนิทที่สุดหล่อ อันที่จริงฉันก็ไม่ได้อยากจะทำตัวเป็นภาระของ
หมอนั่นสักเท่าไรหรอก เขากำลังซ้อมบาสอยู่แท้ๆ แต่ทำยังไงได้ละ ฉันเคย
บอกให้เขาเลิกคบกับฉันไปเลยเพื่อที่จะได้ไม่เกิดเรื่องวุ่นวายพวกนี้ขึ้นอีก
แต่เขาก็ไม่ยอมเองนี่นา...

[ว่าไง...มิโซะ เกิดอะไรขึ้นรีเปล่า เธอโดนแก๊งอีกแล้วใช่ไหม แหๆ]

น้ำเสียงของทีนจุลเต็มไปด้วยความรือร่นและเหนื่อยหอบ ท่าทางเข
คงกำลังมีกอย่างหนักเลยสิท่า แอบได้ยินมาว่ากับตันทีมบาสของเขาดูยิ่งกว่า
หมาอีกนะ

"จ้อ...น่าจะจ้นอะ มีคนขโมยกระเป๋าฉันไปวางไว้ในศาลากลางสวน แต่
พอจะเดินเข้าไปหยิบ ก็ดันตกลงมาในหลุมดินที่มีคนมาขุดทิ้งไว้ สงสัยคงจะ
เป็นคนที่เอากระเป๋าฉันไปแล้วมั้ง"

[ว่าไงนะ! แก๊งกันแรงขนาดนี้เลยหรอ แล้วนี่เธอเป็นอะไรมารีเปล่า
เจ็บตรงไหนมัย]

"นิดหน่อยนะ แต่ไม่ถึงกับขาหักหรอก แค่ถลอกแล้วก็แผลนิดๆ
หน่อยๆ เออว่าแต่...นายอยู่อยู่รีเปล่านะ อันที่จริง ถ้าเกิดว่านายกำลัง..."

[ยุ่งแค่ไหนก็ไปหาเธอได้ละน่า ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันจะไปเดี๋ยวนี้!]

ห้านาทีผ่านไป

ตึกๆ ตึกๆ~

นั่นเสียงฝีเท้าคนนี้นา...ทีนจุลคงกำลังมาหาฉันแล้ว มาเร็วมากเลย
ยิ่งกว่าหมอบึงในรักจุดใจนายจุกเงินซะอีก เอ๊ะ! หรือฉันอาจจะผิดพลาด
เรียกให้ทีนจุลวาร์ปมาหาแบบในละครก็ได้นะ O_O

เอ่อ...ไม่หรอกมั้ง

"มิโชะๆ เธออยู่ตรงไหนนะ"

เสียงเห็นจุลจริงๆ ด้วย ดูเหมือนว่าเขาจะหาฉันไม่เจอแฮะ แหงล่ะ!
ไอ้หลุมผีนี่มันดูเป็นธรรมชาติกลมกลืนไปกับพื้นสนามหญ้าเอามากๆ จุลตา
แค่นี้ก็ไม่มีทางรอดหรอก ร่วงทุกรายเชื่อเหอะ

"อยู่นี่ๆ เท็นจุล ช่วยฉันด้วยย"

ฉันต้องรีบตะโกนตอบก่อนที่จะวิ่งทะเล่ทะล่าแล้วดันร่วงตกลงมา
ทับฉันซ้ำเข้าไปอีก ถ้าเป็นแบบนี้คือเกมเลยนะ มีหวังได้นอนในหลุมกัน
ทั้งคืนหรือไม่กี่คืนผิงลื้มกลายเป็นหลุมซ่อนศพกันไปเลยย TOT

"อ่า...ได้ยินแล้ว ฉันกำลังไปหาเธอนะ"

"อ้อ! ระวังตัวด้วย อย่าให้ตกหลุมล่ะ"

"ฮ่าๆ ไม่หรอก ถ้าเป็นตกหลุมรักก็ไม่แนะ ^^"

"เหวอออ...ให้มันจริงเถอะ ก่อนจะตกหลุมรักฉันนะ จีบลูกจันให้ติดก่อน
ดีมัยย"

'ลูกจัน' คือยายผู้จัดการทีมบาสสุดเซ็กซี่ที่อึดตาเท็นจุลตกหลุมรักหัวปัก
หัวป้าแถมยังมาพร้าเพื่อให้ฉันฟังบ่อยๆ นั่นแหละ ถึงพวกเราจะเรียนอยู่
เกรดเดียวกัน แต่ฉันกับลูกจันก็แทบจะไม่เคยคุยกันเลย เพราะถ้าเปรียบ
โรงเรียนนี้เป็นสวนสัตว์ พวกเราก็เหมือนสัตว์คนละสปีชีส์ ถูกขังอยู่คนละกรง
ลูกจันเป็นเหมือนแม่เสือสาว เซ็กซี่ ร้อนแรง ผู้ชายหลายๆ คนเห็นแล้ว
ต้องยอมสยบแทบเท้า ส่วนฉันก็คือลูกเจี๊ยบเด็ก ตัวเล็ก ละอ่อนน้อย สู้ใคร
ไม่ได้ เดินโง่ไปวันๆ บางทีก็เป็นเหมือนลูกไก่ในกำมือ ถูกบีบก็ตาย คลายแล้ว
ก็ไม่รอด แถมยังต้องตกเป็นเหยื่ออันโอชะของบรรดาสัตว์กินเนื้อทั้งหลาย
ด้วยซ้ำ

เริ่มน่าสงสารแล้วไซ้มัยละ T_T

"ไม่ต้องมาซ้ำเติมเลยนะ คนไม่เคยมีความรักอย่างเธอจะไปเข้าใจอะไรละ"

เท็นจุลทำน้ำเสียงงอนใส่ เขาเดินมานั่งอยู่ที่ปากหลุม ห้อยขาลงมา
อย่างสบายใจ มันจะซิดเกินไปแล้วว นี่มันใช้เวลามานั่งสนทนาปรึกษาปัญหา
ความรักแบบคลิบฟรายเคยกันหรือไง แทนที่จะรีบช่วยฉันขึ้นไปก่อนน >_<
แต่มาหาว่าฉันไม่เคยมีความรักแบบนี้ ยอมไม่ได้หรอก!

"ใครว่าไม่เคย...ฉันชอบรุ่นพี่อชิระจะตายย นายก็รู้"

"เหอะๆ รุ่นพี่อชิระออกจากโรงเรียนเราไปแล้ว และตอนนี้เธอก็ไม่ได้ชอบใครอยู่"

"แต่ฉันก็ไม่ได้หมายความว่าฉันจะไม่เคยมีความรักนี่นา...ตอนที่พี่อชิระจบการศึกษาออกไป ฉันก็เพิ่งซึ่มเป็นหมางอยอยู่ตั้งหลายวัน ไม่เป็นอันกินอันนอนเลยด้วยซ้ำ"

"ช่วยไม่ได้ ก็เธอไม่ยอมไปสารภาพรักกับหมอนั่นเอง"

เหอะๆ สารภาพรักกันเหอ...นั่นมันสิ่งต้องห้ามสำหรับฉันเลยนะ

รวมถึงช็อกโกแลตด้วย! T_T

"มันไม่มีประโยชน์อะไรอยู่แล้ว พี่เขาไม่ชอบเด็กกะโปโลอย่างฉันหรอก อีกรอย่าง ต่อให้พี่เขามีใจให้ฉัน แล้วเราได้คบกันจริงๆ ขึ้นมา เราก็คงจะไปกันไม่รอด ยังไงซะฉันก็เป็นแค่เด็กนักเรียน จะไปสู้อะไรกับสาวสวยหุ่นดีในมหาลัยได้ล่ะ"

"ไม่ใช่ผู้ชายทุกคนหรอกนะที่จะชอบผู้หญิงสวยๆ หุ่นดีๆ นะ"

"เหอ...แต่นายเองก็ชอบแบบนั้นเหมือนกันนี่...ใช่มั้ยละ"

"..."

นั่นไง! เกียงไม่ออกเลย เพราะยัยลูกจันเป็นแบบที่พูดมาทั้งหมดเป๊ะ ขาว หมว ย สวย เช็กชี มีครบ! แล้วยังจะมาพูดทำหลอเหมือนตัวเองเป็นคนส่วนน้อยบนโลกใบนี้จันแหละ สุดท้ายเขาก็เลยได้แต่มอ้มกบเกลื่อนก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่องด้วยการลุกขึ้นมานั่งยองๆ บนปากหลุม แล้วยื่นมือลงมาให้ฉันจับแทน

"อะๆ ขึ้นมาได้แล้ว แขว่มากเดี๋ยวก็ไม่ช่วยซะหรอก"

"เดี๋ยวก่อนน...นี่จะดึงฉันขึ้นไปดี้อๆ งี้อะนะ แล้วถ้านายหมดแรงปล่อยฉันร่วงลงมาจะทำยังไง"

"ไม่ร่วงหรอกน่า ฉันเป็นนักกีฬาอะ กล้ามเนื้อทุกส่วนแข็งแรงจะตายเชื่อใจฉันสิ"

"ไม่ว่าอะ นายเป็นนักกีฬาจริงๆ แต่ดูสภาพขี้นี้เหมือนเพิ่งวิ่งกลับมาจากเส้นทางมาราธอนกรุงเทพ-แม่ฮ่องสอน เหงื่อท่วม แถมยังดูอึดโรย

กว่าปกติ ฉันไม่ไว้ใจหรอก"

"แล้วจะเอาไง ให้ฉันป็นลงไปแล้วแบกเธอขึ้นมาจากหลุมมัยล่ะ -*-"

"นายไปหาบันไดมาสิ เอานันไดมาหย่อนแล้วให้ฉันป็นขึ้นไปข้างบนเอง
นะ น่าจะง่ายกว่านะ"

"เอางั้นเหรอ"

"อ้อ...เป็นการเซฟทั้งฉันและนายด้วยไง"

"เออๆ จักรอแป็บนะ เดี่ยวมา"

ไม่นานนักเห็นจูลก็กลับมาพร้อมกับบันไดไม้ยาวแปดเมตร ก้าวแรก
ไม่เป็นไร ก้าวต่อไปบันไดหักเอะย 555 หยอกๆ เขาเป็นว่าสุดท้ายแล้วฉันก็
สามารถป็นขึ้นมาอยู่บนพื้นหญ้าได้อย่างปลอดภัยด้วยสภาพชะมุกชะมอม
นิดหน่อย เหมือนเด็กที่หนีแม่ไปเล่นดินเล่นทรายแล้วรีบกลับมาโดยยังไม่ทัน
ได้อาบน้ำยังงัยยังงั้น

ฟุ่ๆ~ ฟั่ๆ

"ดูสภาพซิเนี่ย ดูไม่เจ็ด อย่างกับเด็กกะโปโลข้างถนน -*-"

เห็นจูลบนพลางช่วยบัดสีือบัดกระโปรงให้ฉันเพื่อเอาพวกเศษดิน
เศษหญ้าออกไปจากเสื้อผ้า เล่นเอาฝุ่นจากดินฟุ้งตลบอบอวลจนพวกเรา
ไอ้สลักกันไปหลายรอบ

"แค่ๆๆ พุดอย่างกับฉันอยากให้อาพตัวเองเป็นแบบนี้ั้งอะ กลับไป
คงต้องอาบน้ำอย่างหนัก อาบน้ำแร่แช่น้ำนมสักสองสามรอบไปเลย ฮือออ
T_T"

"นั่นสิ...เสื้อผ้าสกปรกขนาดนี้แม่เธอบนแน่"

คำพูดของเห็นจูลทำให้ฉันชะงักกึก คำว่า 'แม่' มีอิทธิพลต่อจิตใจฉัน
เสมอ ไม่ว่าเวลาจะล่วงเลยมานานหลายปีแล้วก็ตาม

"ฉันไม่มีแม่"

"อ่า..."

เห็นจูลเองก็สะดุ้ง เขาคงลืมนั่นว่าชีวิตครอบครัวฉันมันไม่เหมือน
คนอื่น ก็เลยพุดไปตามความเคยชิน แต่พอเห็นฉันพุดสวนมาแบบนี้ก็

ทำหน้าจ้อยรู้สึกผิดขึ้นมาทันที

"ขอโทษนะ ฉันพูดไม่ทันคิดนะ"

"ช่างมันเถอะ สกปรกแบบนี้ก็ดี ยัยนั่นจะได้เหนื่อยเพิ่มขึ้นกว่าเดิม
อีกสักหน่อย"

'ยัยนั่น' ที่ฉันว่าคือเมียใหม่ของพ่อ นางเข้ามาทำให้ชีวิตครอบครัว
ของฉันแตกแยก ทำให้พ่อหย่ากับแม่ แล้วจากนั้นแม่ก็หายตัวไปเลย ไม่บอกฉัน
สักคำว่าหนีไปอยู่ที่ไหนยังงี้ด้วยซ้ำ ส่วน 'ยัยนั่น' ก็เข้ามาเสวยสุขในบ้าน
ของเราพร้อมกับลูกติดอีกสองคน คนโตเป็นผู้ชายอายุเท่าฉัน แต่อยู่คนละ
โรงเรียนกัน และตอนนั้นเขาก็แยกตัวไปอยู่ทีอื่นด้วยเหตุผลบางประการที่ฉัน
ไม่อยากจะเอ่ยถึง ส่วนคนเล็กเป็นผู้หญิง อยู่เกรดสิบ โรงเรียนเดียวกับฉัน
แต่เราจะทำเป็นไม่รู้จักกันเมื่อต้องบังเอิญเจอตามที่ต่างๆ ในโรงเรียน และ
แน่นอนว่าพวกเราทั้งหมด

...เกลียดกัน!

ฉันเข้ากับครอบครัวใหม่ของพ่อไม่ได้ แต่ใครแคร์ล่ะ ต่างคนต่างอยู่ไป
นั่นแหละดีที่สุด

"อืม...ฉันรักกลับบ้านกันเถอะ เดี่ยวข้ากลับแวะกินก๋วยเตี๋ยวเรือ
หน้าโรงเรียนดิฉัน ฉันเลี้ยงเอง"

"ได้เลยยัย! ว่าแต่นายไม่ต้องกลับไปซ้อมบาสต่อแล้วหรือ เดียวก็โดน
อีตาปีศาจหมาว่าเอาอีกหรอก"

'ปีศาจหมา' คือฉายาที่เห็นจุลใช้เรียกแทนชื่อกับตันทีมบาสจอมโหด
ที่เขาสังกัดอยู่ หมอนั่นเรียนอยู่ชั้นเดียวกับพวกเรา แต่ดูเหมือนหมา เราเลย
ใช้โค้ดลับนี้เรียกแทนตัวเขา จนฉันเกือบลืมไปแล้วเนี่ยว่าชื่อเล่นจริงๆ ของ
หมอนั่นชื่ออะไรกันแน่...อะไรวะยัย วาๆ สักอย่างนี้แหละ

"ฮะๆ โดนอยู่แล้วละ เพราะฉันเห็นการซ้อมมา พวกเรายังซ้อมกันไม่เสร็จ
แต่ฉันดันชิงออกมาก่อน หลอกพวกมันว่าจะไปเข้าห้องน้ำแล้วแอบหนี
ออกมาเลย ชูตก็ยังไม่ได้เปลี่ยนเห็นมัยเนี่ย"

จริงด้วยอะ! เห็นจุลยังสวมชุดนักกีฬาบาสเบอร์ลิสของเขาอยู่เลย
เขากล้าดียังไงเห็นการซ้อมออกมาแบบนี้ล่ะ นี่มันคือการท้าทายอำนาจมืดของ

ปีศาจหมาซัดๆ เลยนะ O_O

"ตายแล้ว! จั๊นนายรีบกลับไปซ่อมก่อนเถอะ บอกว่าต้องเสียส้วมแตก
อีแล้วกดไม่ลงอะไรก็ได้ หมอนั่นน่าจะเข้าใจนะ"

"ฝัน! ไอ้ปีศาจหมานั้นเคยเข้าใจอะไรง่าย ๆ ที่ไหนละ อะอะๆ ก็ทำโทษ
บ้าอำนาจจะตาย จั๊นนายมานานขนาดนี้ กลับไปยังงี้ก็ต้องโดนลงโทษ
อยู่แล้ว ไว้ค่อยโดนพรุ่งนี้ก็ได้แล้วกัน วันนี้เหนื่อยแทบบ้า อยากกลับบ้าน
ไปนอนตากแอร์จะแย่ละ แม่่ง! ไอ้เวรนั่นนอกจากจะดูเหมือนหมาแล้วยัง
บ้าพลังเหมือนวัว ซ้อมหนักอย่างกับจะไปแข่งชิงแชมป์โลก ขนาดว่ามีคนในทีม
เหนื่อยจนเป็นลมสลบคาสนามไปคนแล้วนะ มันยังไม่ยอมหยุดซ่อมเลย
โคตรบ้า!"

"บ้ามากจริงๆ ด้วย O_o"

จันก็พอรู้เนาะว่าอีต่าปีศาจหมาเป็นคนจริงจังแล้วก็โหดเหี้ยมมาก แต่
ไม่คิดว่าจะเป็นบ้าดีเดือดขนาดนี้ ชักจะเป็นห่วงแทนจุลแล้วสิ

"คนอะไรใจร้ายซะมิด นายเองก็อย่าไปยอมละ ห้ามซ่อมจนถึงขั้น
เป็นลมเป็นแล้งไปเลยนะ มันมีชาวเยอะแยะที่คนออกกำลังกายหักโหมมาก
จนช็อกตายคาที่ไปเลยอะ"

"ฮ่าๆ จันไม่ตายง่ายๆ หรอกน้า แต่ก็ดีใจนะที่เธอเป็นห่วง :)"

เท็นจุลหันมายิ้มให้พลางขยี้ผมจันเล่น บางทีจันก็แอบรู้สึกอูบวาบ
ไปกับท่าที่หมาหยอกไก่ของเขาอยู่เหมือนกันนะ ทำไปได้ถึงเขาจะเป็นเพื่อนกัน
แต่เท็นจุลก็ดีกับจันมาก แถมเขายังหล่อสุดๆ ไปเลยด้วย แต่อาจจะเพราะว่า
เขามีผู้หญิงในใจอยู่แล้ว ก็เลยทำให้จันพยายามบอกตัวเองว่าอย่าคิดไปไกล
เกินกว่านี้ ไม่งั้นนอกจากเราจะเสียมิตรภาพที่ดีต่อกันได้ง่ายๆ แล้ว จันก็คง
ต้องเสียใจอย่างหนักที่อกหักอีกครั้ง แถมครั้งนี้ยังไม่มีคนคอยปลอบใจอีก
ต่างหาก รอบที่แล้วอกหักจากฟ็่อชิระ ก็ยังมีเท็นจุลคอยปลอบ ทำให้จัน
หลุดพ้นจากการร้องไห้ไปได้ แล้วถ้าอกหักจากเท็นจุลล่ะใครจะปลอบ มีหวัง
ได้ร้องไห้อาละवादจนบ้านแตกกันไปข้างอีกแน่ๆ

เฮ้อ! แค่นี้ก็เศร้าแล้ว (._.)

"แหงล่ะ...ก็นายเป็นเพื่อนจันนี่นา ^^"

"อืม...ก็ขอให้เราเป็นเพื่อนกันแบบนี้ตลอดไปเลยแล้วกัน อย่าเพิ่งทิ้งฉันไปมีแฟนละ"

"นายต่างหาก! ถ้าจีบยัยลูกจันทิตเมื่อไหร่ ทิ้งฉันแน่ T_T ส่วนฉันน่าจะยังไม่มีแฟนง่าย ๆ หรือก ย่างน้อยก็คงไม่ใช่เร็ว ๆ นี้"

"เหอะ ๆ ยาก! ยัยนั่นไม่เคยเห็นฉันในสายตาเลย เพราะเค้ามืดคนที่ชอบอยู่แล้ว...ฉันรู้ดี รู้มาตลอด"

แววตาของเท็นจุลดูหม่นหมองลง ทำให้ฉันต้องเอื้อมมือไปบีบมือเขาเบา ๆ เพื่อปลอบใจ

"นายแน่ใจแล้วหรือ...ว่าแต่ยัยนั่นชอบใครอะ"

"ก็ไ้สืบสาวมาไง...เธอคิดว่าที่ยัยนั่นมาสมัครเป็นผู้จัดการทีมบาสน่าจะเป็นเพราะใจรักไง เบล่าเลยย แค่เพราะอยากใกล้ชิดหมอนั่นต่างหาก"

"นั่นสินะ...ระดับคุณหนูอย่างลูกจันทันนะ ไม่เห็นเหมาะกับการเป็นผู้จัดการทีมบาสเลยสักนิด ไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่ต้องมาคอยทุ่มเทเวลารับใช้ดูแลผู้ชายออกสามศอกอย่างพวกนาย ที่แท้ก็มีจุดประสงค์แบบนี้เองนะหรือ"

"อืม...ช่างเถอะ ฉันก็ไม่ได้หวังอะไรนักหรอก แค่เห็นยัยนั่นมีความสุขฉันก็โอเค" เท็นจุลยกไหล่ก่อนจะดึงแขนฉันให้เดินตามเขาไป "เรากลับบ้านกันดีกว่า หิวแล้ว"

"โอเค...อ๊ะ! กระเป๋าฉันล่ะ"

"เออ ลืมไปเลย จักรออยู่ตรงนี้นะ เดี่ยวไปเอามาให้"

เท็นจุลรีบวิ่งไปที่ศาลากลางสวนแล้วหยิบกระเป๋านักเรียนของฉันมาถือไว้ ก่อนจะเดินกลับมาหาฉันแล้วพยักหน้า

"เรียบร้อย ไปกันได้ละ"

"เอากะเป๋ามาสิ"

"ไม่เป็นไร ถือให้เธอเจ็บอยู่ไม่ใช่หรือ ดูแขนสิ แผลถลอกเต็มเลย" เท็นจุลมองที่แขนฉันแล้วขมวดคิ้ว ก่อนจะทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ "รอแป๊บนะ"

"นายจะทำอะไรของนายอีกเนี่ย"

เท็นจุลไม่ตอบ แต่กลับปลดกระเป๋าเป้ของเขาออกจากหลัง จากนั้นก็รูดซิปแล้วหยิบขวดน้ำขึ้นมาเปิดฝา ก่อนจะหันมาจ้อง

"ขึ้นแขนเธอมาทางนี้"

"หือ?"

"จะล้างแผลให้ก่อนไง แล้วเดี๋ยวค่อยแวะเซเวนซื้อเบตาดีนมาทาแผล"

"โอย! ไม่ต้องขนาดนั้นหรอก แผลเล็กน้อยเอง เหมือนคันแล้วเกาแรงไปหน่อยแค่นั้น"

"ไม่ได้ๆ มานี่เลย"

เห็นจุลตึงแขนฉันแล้วจัดการรูดน้ำตีมลงไปบนแผลแบบไม่มีการประนีประนอมใดๆ นี่เขาคิดว่าแขนฉันเป็นน้ำแข็งใส่ที่รูดนมชั้นหรือโงะทะนุถนอมกันหน่อยก็ด้วยยย T^T

"อ้าา >_<"

"โงะละ แสบละสิ"

"ก็นิดนึง น้ำยังเย็นอยู่เลยนี่นา เมื่อกัตกใจด้วย"

"อืม...เสริจละ" เห็นจุลปล่อยมือฉันแล้วหยิบเอาผ้าขนหนูที่พาดคอเขาอยู่มาซับน้ำที่แขนให้ "อย่างน้อยก็ล้างแผลให้สะอาดไว้ก่อน จะได้ไม่ติดเชื้อ"

"ค่าา...คุณพ่อขอขอบคุณนะคะ" ฉันแก้มแก้มแขนไปมาให้เขาเห็นว่าฉันไม่เป็นอะไรเลย สบายมาก "ทีนี้เราจะกลับบ้านกันได้รึยังเนี่ย"

"ไป กลับ"

ตึกๆ~

ฉันกับเห็นจุลเดินคุยเล่นกันมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงหน้าประตูโรงเรียน แต่ยังไม่ทันได้ก้าวเท้าออกไปจากประตูโรงเรียนเลยด้วยซ้ำ ก็มีเสียงตะโกนของใครสักคนดังขึ้น เสียงนั้นทรงพลังมากพอที่จะทำให้เราสองคนหยุดชะงักด้วยความตกใจ

"เฮ้ย! จะไปไหนวะ"

แต่เรายังไม่ทันได้หันไปมองเลยว่าใครเป็นคนพูด เสียงฝีเท้าของคนประมาณสี่ห้าคนก็รุกกันเข้ามาแล้วล้อมพวกเราไว้ ฉันเงยหน้าขึ้นมองคนที่อยู่ตรงกลางเพราะความขาวของเขาส่องแสงแยงตาฉันมากที่สุด แต่พอสายตาของเราประสานกันเท่านั้นแหละ ขนแขนของฉันก็สั่นตัวพลุกพล่าน

(K)-Sweetie น่ารักกว่านี้... ก็แฟนผมแล้วละ

ยิ่งกว่าเห็นผีขึ้นมาทันที

ผะ...ผู้ชายคนนี้ O_O

"ปีศาจหมา!!!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5637->